Et meile armuſt toito lood,
Miſ maaſt ja merreſt ette tood.

Oh tänna ilma otſa rahwas
Se eeſt, miſ helde Loja teind,
Ja olle walmis! palwel' wahwas,
Ta on ſo päwad ette näind:
Nääd allati Ta armo wiit,
Ei tea, mill' ſind kutſub ſiit!

Keik lihha ellab ommad aead,
Miſ mullaſt lodud, mullaks ſaab,
Kui lõppewad ſiin ellopäwad,
Siiſ keik mailm jo mahha jääb:
Surm nidab aastaſt aastani,
Ni algmisſeſt, kui otſani.

Oh ärra jätta murret mahha,
Et ello kül on lühhike,
Seſt holetus on ſiiſ pahha
Ja kibbe, nälja ello te!
Ja mõtle et ſind armoga
On Jummal pannud ellama.

Jo Adamaſt ja Ewaſt ſadik
On nähtud hool ja holetus,
Kes warras, wallelik ja jodik,
Sel oſſaks hädda, õnnetus:
Kes õiguſt teeb, kül Jummal teab
Ja ſedda ommaks lapſeks peab!

Kui waeſed lapſed, leſſed naeſed
Siin ilma ellus õhkawad,
Kui kurwad, mahhajäetud waeſed
So jure palwes ruttawad,
Kel polle iſſa, emma, meeſt —
Oh ſeiſa häddas nende eeſt!

Sa lodud ſeaduſt pea üllesa
Ja anna armſad üllemad,
Kes rahwaſt peab rahho ſülles
Ja kaitſewad keik allamad:
Oh wõtta keiki õppeta
Ja wihha mehhed leppida!

Ni kaua, kui ſiiſ ello annad,
Nüüd meie lotus kindlaks jääb,
Et Sinna armuſt murret kannad,
Miſ meie ſilm ka ärranääb
Nüüd ſe ue aasta ſees,
Miſ jälle tulleb meile ees.

---